

§ 839 —; fremdeles med Hensyn til sigtedes Forsvar den overmaade store og vigtige Regel, at han ikke skal være henvist til, som Reglen var efter Kommissionens Forslag, selv at antage sig en Forsvarer, men af det offentlige faar beskikket en saadan — det er jo noget, der særlig bliver til Fordel for den, der ikke har Raad til at antage Forsvarer — i alle de Tilfælde, hvor han er arresteret, ja selv naar han blot er fremstillet for Retten, og Dommeren af en eller anden Aarsag lader Dørene lukke. Saadanne Aarsager kunne jo forekomme; Sagens Beskaffenhed kan være af den Natur, at man f. Eks. for Velanstændigheds-Skyld ikke godt kan tillade, at Offentligheden overværer Sagen, eller det kan være, at der er sket Forstyrrelser i Retslokalet, som medføre, at Rettens Formand med Føje kan lade Salen rydde. I alle saadanne Tilfælde foresloge vi i Fjor og opnaaede den højtærede Ministers Tilslutning dertil, at der skulde beskikkes den sigtede en Forsvarer ud fra det Synspunkt, at han aldrig skal stilles ene over for Rettens Personer, selv om han ikke har Raad til paa egen Bekostning at tage en Forsvarer. Naar jeg sagde, at vi opnaaede den højtærede Ministers Tilslutning, var der dog et enkelt Punkt, hvor vi ikke fik den, det skal jeg komme til siden, naar jeg omtaler de Forslag, der foreligge i Aar. Jeg skal endnu kun nævne et andet særdeles vigtigt Omraade, hvor vi allerede i Fjor kom langt videre, end Kommissionens Flertal havde foreslaaet, i Retning af Beskyttelse for den sigtede, nemlig ved i Overensstemmelse med dens Mindretal at fastslaa og fastholde, at ogsaa under Forundersøgelsen skal det være Politiet eller Anklagemyndigheden, som driver paa, og Retten, der staar som den upartiske neutrale Vogter af alle Hensyn, ogsaa Hensynet til, at den sigtede ikke lokkes eller trues eller tvinges ind paa urigtigt at tilstaa sig skyldig i noget, han i Virkeligheden ikke har begaaet. Efter Kommissionens Forslag var det væsentlig Retten, der skulde lede Undersøgelsen, hvorved den let kunde blive ledet ind paa at tage Parti mod den sigtede. Det undgaas ved det, vi i Fjor foresloge, at Retten ogsaa der staar i den ophøjede upartiske Ro, hvori den bør staa. I Aar ere vi atter gaaede videre i Retning af at skaffe Beskyttelse for den sigtede, og jeg skal nævne de tre Punkter, hvor dette kommer frem. Det ene var det, jeg nys fremdrog med Hensyn til sigtedes Forsvar. Der maa det jo siges, at vi ere gaaede noget tilbage fra det Stand-

punkt, vi indtog i Fjor for at opnaa den højtærede Ministers Tilslutning. Jeg nævnedes før, at vi i Fjor havde foreslaaet, at den sigtede skulde have en Forsvarer, beskikket af det offentlige overalt, hvor han var fængslet. Det kunde den højtærede Minister ikke gaa ind paa; han har i Forslaget i Aar tilføjet den Begrænsning, at dette ikke skulde gælde, hvor den sigtede tidligere har været idømt Strafarbejde. Saa vidt mente vi paa den anden Side ikke at kunne strække os, hvor gerne vi end vilde have den højtærede Ministers Tilslutning, og vi have da saa i Aar stillet det Ændringsforslag til Ministerens Forslag, at det kun skal gælde, naar den paagældende har været idømt dette Strafarbejde „for en i den offentlige Mening vanærende Handling“, og dertil har den højtærede Minister sluttet sig. Det er dertil Ændringsforslag Nr. 116 sigter. De to andre Forslag derimod, hvorved vi utvivlsomt ere komne videre i Retning af Beskyttelse af den sigtede, findes i vore Ændringsforslag under Nr. 115 og 147. Nr. 115 gaar ud paa at udvide de Tilfælde, i hvilke der skal tilkaldes Nævninger til at deltage i Domsafsigelsen. Kommissionens Forslag, som vi ikke hidtil havde rørt ved paa dette Punkt, gik ud paa, at det i de Tilfælde, som ere nævnte i § 674 d., kun skulde ske, naar Overanklageren eller sigtede forlangte det. Vi have imidlertid fundet, at det vilde være at overlade for meget til Tilfældigheder og til uoverskuelige Omstændigheder, om man lagde dette overordentlig store Omraade for Nævningers Medvirkning i Parternes Haand, saa det enten skulde forudsættes, at sigtede havde Forstaaelse deraf og Mod til at fremsætte et Forlangende om, at Nævninger skulle blive anvendte, eller ogsaa stole paa, at Overanklageren i alle disse Tilfælde forlangte dem satte i Virksomhed. Derfor have vi foreslaaet at vende Forholdet om, saa Nævninger i alle disse Tilfælde skulle tilkaldes, medmindre sigtede udtrykkelig frafalder det. Det andet Forslag, jeg nævnedes, var Nr. 147, det er stillet til § 1010 og gaar ud paa at hjemle sigtede Adgang til Nævninger efter samme Regler, som ifølge Forslagets § 674 gælde for Nævningers Medvirkning i det hele, ogsaa naar han først er gaaet ind paa at lade sin Sag paa-dømme af Underretten, men siden ikke er tilfreds med den Dom, han faar der, og ifølge den Appel, der staar ham aaben, lader Sagen komme for Landsretten, hvilket andre Bestemmelser i Lovforslaget i stort Maal give sigtede Adgang til. Selv